

Sygn. akt II PK 163/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa G. G.
przeciwko W. [...] Spółce z o.o. z siedzibą w D.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł
(dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w W. VII Wydział Pracy, po rozpoznaniu apelacji powoda G. G. od wyroku Sądu Rejonowego w W. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2012 r., oddalającego powództwo, zmienił ten wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej W. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w D. na rzecz powoda kwotę 48.697 zł (pkt I wyroku), nakazał pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w W.) kwotę 2.438,80 zł tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony (pkt II wyroku) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje (pkt III wyroku).

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy uznał, że o ile Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż na podstawie § 4 ust. 1 umowy o zakazie konkurencji pozwana mogła skutecznie wypowiedzieć tę umowę, a zwłoka w wypłacie odszkodowania za listopad nie spowodowała ustania zakazu konkurencji, to przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że wypowiedzenie umowy zwolniło pozwaną z obowiązku wypłaty odszkodowania naruszało art. 101² § 2 k.p. Literalna wykładnia tego przepisu prowadzi bowiem do wniosku, że „zakończenie obowiązku zakazu konkurencji powoduje jedynie utratę mocy zobowiązania pracownika do niepodejmowania działalności konkurencyjnej a nie wszystkich zobowiązań wynikających z umowy”. W przedmiotowej sprawie „strony umówiły się zgodnie jedynie co do możliwości wypowiedzenia przez pozwaną umowy o zakazie konkurencji przed upływem terminu na jaki została zawarta”, ale równocześnie umowa ta nie zawiera postanowień dotyczących odstąpienia przez pracodawcę od obowiązku zapłaty odszkodowania, przeto wobec treści art. 101² k.p. nie było podstaw prawnych do odmowy wypłaty odszkodowania.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie: 1/ art. 101² § 2 k.p. przez przyjęcie, „że wypowiedzenie przez skarżącą umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, mimo że strony umowy zawarły w jej treści klauzulę dopuszczającą możliwość jej wypowiedzenia przez pracodawcę za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia, nie prowadzi do jej rozwiązania i w konsekwencji skarżąca jest zobowiązana do zapłaty powodowi odszkodowania za okres po upływie okresu wypowiedzenia”, 2/ art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. przez przyjęcie, że strony umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy powinny „w celu umożliwienia skarżącej dokonania skutecznego rozwiązania za wypowiedzeniem umowy o zakazie konkurencji zawrzeć w umowie dodatkowy zapis o tym, że wypowiedzenie przez skarżącą umowy będzie skutkować odstąpieniem przez nią od obowiązku wypłaty odszkodowania, mimo że treść umowy łączącej strony jest dopuszczalna, prawidłowa i nie sprzeciwia się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego”.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na jej „oczywiste uzasadnienie” ze względu na rażące naruszenie art. 101² § 2 k.p.,

który w żaden sposób nie zakazuje stronom umowy o zakazie konkurencji dokonania ustaleń zgodnych z ich wolą w zakresie terminu jej obowiązywania, możliwości jej wypowiedzenia i zwolnienia pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania w sytuacji rozwiązania umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem, a także na oczywiste naruszenie art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. przez ingerencję w treść umowy łączącej strony, które „w sposób jasny i precyzyjny (w § 4 ust. 1) przewidywały możliwość jej rozwiązania przez pracodawcę za wypowiedzeniem, uznając w ten sposób, że wypowiedzenie nie odniosło ustalonego przez strony skutku w postaci rozwiązania umowy”.

Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji powoda oraz o zasądzenie od niego na rzecz skarżącej kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego za postępowanie przed Sądami pierwszej i drugiej instancji, a także kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. Na podstawie art. 415 k.p.c. skarżąca wniosła „o orzeczenie obowiązku zwrotu przez powoda spełnionego na jego rzecz przez skarżącą świadczenia, to jest kwoty 51.459 zł wynikającej z punktu I i III zaskarżonego wyroku oraz o orzeczenie o obowiązku zwrotu przez Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w W. spełnionego na jego rzecz przez skarżącą świadczenia, to jest kwoty 2.438,80 zł wynikającej z punktu II zaskarżonego wyroku”.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na twierdzeniu o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej i to bez zarzutu naruszenia art. 65 k.c. w związku z art. 101² § 2 k.p., który miałby polegać na wadliwej wykładni spornego postanowienia umowy o zakazie konkurencji. Brak adekwatnego zarzutu dokonania wadliwej wykładni tego spornego uzgodnienia stron umowy o zakazie konkurencji dyskwalifikuje wniesioną skargę, ponieważ rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy rozstrzygnął spór w oparciu o niezakwestionowany w

skardze kasacyjnej sposób wykładni treści kontestowanego postanowienia, które Sąd ten zinterpretował w ten sposób, że uzgodnione wypowiedzenie umowy o zakazie konkurencji na podstawie § 4 ust. 1 umowy w związku z art. 101² § 2 k.p. prowadziło wyłącznie do zwolnienia pracownika z obowiązku powstrzymywania się od podejmowania działalności konkurencyjnej, ale nie zwalniało pracodawcy z obowiązku dalszego wypłacania pracownikowi ustalonego w umowie odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2011 r., I PK 298/10, LEX nr 964539). Tak dokonanej wykładni nie można ocenić jako oczywiście niezasadnej także dlatego, że podważenie przyjętej przez Sąd drugiej instancji interpretacji nie było możliwe bez kasacyjnego zarzutu naruszenia przepisów o wykładni oświadczeń woli zawartych w spornym postanowieniu umowy o zakazie konkurencji (art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p.), którego zabrakło w skardze kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie może domyślać się ani wyręczać skarżącego z obowiązku wskazania adekwatnych podstaw skargi kasacyjnej oraz ich uzasadnienia. W konsekwencji wniesiona skarga kasacyjna w żadnym razie nie była oczywiście uzasadniona w rozumieniu tej kwalifikowanej cechy wedle utrwalonego orzecznictwa, które przyjmuje, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na ich oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Stwierdzenie takiej kwalifikowanej wady jest możliwe tylko wtedy, gdy naruszenie sformułowanych podstaw skargi kasacyjnej nie wymaga dokonywania ponownej, w tym pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439, a także postanowienie tego Sądu z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318). Tego rodzaju kwalifikowana zaskarżanego wyroku powinna być widoczna od razu bez potrzeby dokonywania ponownej szczegółowej weryfikacji prawnej zebranego w sprawie materiału dowodowego, który Sąd drugiej instancji ocenił wedle dokonanej wykładni spornego postanowienia umowy o zakazie konkurencji, która to

interpretacja nie spotkała się z adekwatnymi lub „oczywiście” uzasadnionymi podstawami ani kwalifikowaną krytyką skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c.

aw